

mellem os og de andre Dele af den lovgivende Magt vil blive mere og mere spændt. Jeg troer, at det er Tilfældet med ethvert Menneske, og de forskjellige Dele af Lovgivningsmagten ere jo alle sammenfattede af skrøbelige Mennesker, at naar man skal tvinges ind paa Noget, som man ikke anseer for rigtig, saa bliver man gjenstridig. Det vil være Tilfældet med Landstinget, det vil blive Tilfældet med Folkethinget, og det vil blive Tilfældet med Enhver, der troer, at man vil drive ham videre, end han kan forsvare eller ansee for rigtigt. Jeg mener derfor, at man skal forlade denne Vej og gaae den anden ganske ligefremme Vej, at forkaste en Sag, som man ikke anseer for rigtig; men anseer man den Lønningslov, hvorom der her er Tale, for rigtig, saa skal man stemme for den, uden dertil at knytte en Betingelse, som efter min Overbeviisning maa bevirke, at Loven ikke kommer ud (Afbrudelse og Larm), ja, paa Grund af Larmen kan jeg ikke høre, hvad de Herrer sige, og jeg forlanger ikke, at de Herrer skulle rette sig efter mig, men jeg anseer mig fuldkommen berettiget til at fremsføre mine Betæneligheder og mine Betragtninger i denne Sag. At de ærede Rigsdagsmænd for Aarhus Amts 1ste (G. Winther) og Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. A. Hansen) ikke ville dele min Anskuelse, kan jeg finde rimeligt, ja, jeg er fuldkommen overbevist derom, da jeg neppe troer, at vi nogensinde ville komme til at dele Overbeviisning med hinanden. Dog derom er der jo her heller ikke Tale, og da jeg nu har fremsført mine Hovedbetæneligheder i denne Sag, skal jeg indskrænke mig hertil, for ikke at trætte den ærede Forsamling.

Sable: Hvis de af nogle Folkethingsmedlemmer i Fællesudvalget stillede Forslag til tvende Paragraphers Optagelse ikke blive vedtagne, vil denne Lov komme til at staae i en ganske mærkelig Belysning. Naar man nemlig læser Lovens Titel, saa lyder den saa-

ledes: „Forslag til Lov om Lønninger for de under Kongerigets Ministerier hørende Embeds- og Bestillingsmænd, med Undtagelse af selve Ministeriernes Personale“; naar nu et saadant Forslag var stillet af et af de Medlemmer af Thinget, som den ærede Minister kunde ønske at imødegaae med lette Argumenter, da kunde jeg tænke mig, at han kunde komme med den Indvending: „Ja, men der er en heel stor Klasse af Embedsmænd, som aldeles ikke findes i dette Lovforslag; den ærede Forslagsstiller har aldeles glemt den, han har saaledes aldeles ikke medtaget alle de sportulere og geistlige Embedsmænd, de ere dog virkelig Embedsmænd under Kongerigets Ministerier; de maatte altsaa ogsaa komme ind under denne Lov, som kun har en eneste Undtagelse, nemlig de Embedsmænd, der ere ansatte i selve Ministerierne“. — Det forekommer mig saaledes at være unegteligt, at den foreliggende Lønningslov vil staae i en uheldig Belysning, naar de saa meget omtvistede Paragrapher ikke blive vedtagne. Den ærede Minister omtalte, at vi her skulde see bort fra de politiske Spørgsmaal, og at de Embedsmænd, hvorom der her er Tale, ville komme til at undvære ikke saa lidet, naar denne Lov ikke gik igjennem; men, mine Herrer, her er ikke Tale om en Lov for visse Personer, men om en Lønningslov, der skal gjælde for en lang Fremtid, gjælde med Hensyn til Statskuffens rette Førelse, og da det er Tilfældet, have vi ikke at tage Hensyn til de Personer, denne Lov vil komme til at omfatte, men vi skulle derimod tage Hensyn til, hvorvidt de af Ministeriet foreslaaede høie Lønninger staae i Forhold til den hele Gyne, som Landet har til at lønne sine Embedsmænd. Nu er der et betydeligt Antal Embedsmænd, om hvilke det er beviistligt for Alle og Enhver i Landet, at deres Løn staaer i et, aldeles afgjort Misforhold til alle øvrige Lønninger.